

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1 22 יולי 2017

2

לפני:

3

כב' השופטת יפית זלמנוביץ גיסין

4

התובעת:

אסתי סרוסי
ע"י ב"כ: עו"ד ליאת שושן-ברק

הנתבעים:

1. לב גרופ מדיה בע"מ
2. דורון לויטס
3. מריה בז'רנו
4. שמעון גרימבלט
ע"י ב"כ: עו"ד קליה קליין

5

6

החלטה

7

8 בפני בקשת הנתבעים למחוק סעיפים מכתב התביעה של התובעת ולחילופין להורות
9 לתובעת לוותר על חסיונה הרפואי ולהתיר לפסיכולוגית שטיפלה בתובעת להציג את
10 רישומיה.

11

12

ואלה העובדות הצריכות לענין:

13

14 1. התובעת הגישה ביום 24.2.2017 תביעה כנגד הנתבעים. בתביעתה טענה, כי בשל
15 יחסם של הנתבעים אליה, ההטרדות המיניות שסבלה וההתעמרות בה, נגרם לה נזק
16 נפשי. התובעת צרפה לכתב התביעה חוות דעת רפואית של ד"ר יעל סגל, פסיכיאטרית,
17 טענה כי נפגשה עם פסיכולוגית משך תקופה ארוכה וצרפה מסמך קצר ממכון טמיר
18 לפסיכותרפיה, חתום על ידי הפסיכולוגיות ד"ר צילה סוקוליק וגבי לאה מרקו.

19

20 2. הנתבעים ביקשו להעמיד את התובעת לבדיקה של פסיכיאטר מטעמם על מנת
21 שיתאפשר להם להגיש חוות דעת נגדית ביחס לנזק הנפשי שנגרם לתובעת לכאורה.
22 לצורך כך החתימה הנתבעת 1 את התובעת על כתב ויתור על סודיות רפואית (ר' סעיף
23 6 לבקשה).

24

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

3. ד"ר דני פישר, הפסיכיאטר אליו פנו הנתבעים לצורך קבלת חוות דעת נגדית ביקש לקבל לידיו את רישומיהן של הפסיכולוגיות עימן נפגשה התובעת. וכך בלשון פנייתו אל הנתבעים שצורפה לבקשה:

"הנזקים הנפשיים אליהם טוענת התובעת הינם נזקים הנמשכים לאורך תקופה ואשר נגרמו בשל מסכת עובדתית אשר נמשכה גם היא על פני תקופה.

היינו, בהתאם לאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, לאור התקופות הנטענות בחוות הדעת הפסיכיאטרית ועל מנת שאוכל לספק חוות דעת פסיכיאטרית מקצועית ומהימנה, עלי להתרשם מהתובעת לאורך תקופה ארוכה ככל שאפשר אשר תכיל, עד כמה שניתן, את התקופה בה חוותה התובעת את המאורעות לכאורה בפועל ואת התקופה בהן סבלה בעקבות אותם מאורעות. משהתובעת אינה מטופלת שלי ומשיש להניח, בשל ניגוד העניינים המובנה ביני לבין התובעת, ששיתוף הפעולה של התובעת הינו מוגבל – הרי שאוכל לספק חוות דעת מקצועית כאמור באמצעות בחינת רישומיהן של הפסיכולוגיות שטיפלו בה על פני תקופה לכל הפחות בת 10 חודשים כאשר חלקה של תקופה זו גם חפף לתקופת עבודה בחברה".

4. הנתבעים פנו, כך על פי הבקשה, למכון טמיר, לאור עמדת ד"ר פישר, וביקשו לקבל את רישומי הטיפול והפגישות עם התובעת. ואולם, התובעת הודיעה כי היא מתנגדת למסירת המידע המבוקש בשל כך שחל עליו חסיון (ר' סעיף 10 לבקשה).

בקשת הנתבעים ותגובת התובעת

5. לאור העובדות המתוארות סבורים הנתבעים, כי "משהתובעת חזרה בה מהסכמתה בכתב הוויתור והיא אינה מאפשרת לנתבעת 1 גישה למידע המבוקש, הרי שבכך התובעת מסכלת את אפשרות הנתבעת 1 לערוך חוות דעת פסיכיאטרית ולאפשר לכבוד בית הדין להגיע לחקר האמת ובפועל, פוסלת היא את כל טענותיה בדבר מצבה הנפשי" (ר' סעיף 15 לבקשה). הנתבעים עמדו, איפוא, על כך שסעיפים רבים בכתב התביעה המתייחסים לנזקים הנפשיים הנטענים שנגרמו לתובעת ימחקו מכתב

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

- 1 התביעה. לחילופין ביקשו הנתבעים כי בית הדין יורה על גילוי המידע המבוקש (ר' סעיף
2 16 לבקשה).
- 3
- 4 6. בתגובתה טענה התובעת, כי חל חסיון על המידע שמסרה התובעת לפסיכולוגית
5 שלה במכון טמיר, אותו מנועה הפסיכולוגית מלמסור אלא אם כן ויתרה התובעת על
6 החסיון. בהקשר זה הדגישה התובעת, כי "לא ויתרה על החסיון שלה לגבי השיחות,
7 הרישומים הפנימיים וכל ענין שמצוי אצל הפסיכולוגית שלה, ממכון טמיר, הקשור
8 בטיפול בה" (ר' סעיף 12 לתגובה).
- 9
- 10 7. עוד ציינה התובעת כי "הצדק מחייב שלא לגלות את המידע המצוי בידי
11 הפסיכולוגית שלה...ברי כי הזכות לפרטיות, שהינה זכות חוקתית, מחייבת את
12 השמירה על החסיון לגבי המידע שמסרה לפסיכולוגית שלה ובפרט רישומים פנימיים"
13 (ר' סעיף 17 לתגובה). לדידה של התובעת מדובר בעניינים אישיים שאינם מעניינם של
14 הנתבעים ו/או ד"ר פישר.
- 15
- 16 8. התובעת אף טענה, כי מדובר בנסיון להרתיע אותה מעמידתה על המשך קיומם
17 של ההליכים המשפטיים (ר' סעיפים 21-24 לתגובה).
- 18
- 19 9. התובעת הפנתה אותנו לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996 (להלן – "חוק זכויות
20 החולה") הקובע, כי תרשומת אישית של מטפל אינה חלק מהרשומה הרפואית וכי
21 זכותם של הנתבעים מוגבלת לקבלת מידע רפואי מהרשומות הרפואיות "ולפיכך, הואיל
22 ותרשומת אישית של מטפל אינה חלק מן הרשומה הרפואית והפסיכולוגית, אין
23 מבחינת חוק זכויות החולה למטופל זכות לעיין בחומר זה אלא אם כן בחר המטפל
24 להתיר לו לעשות כן" (ר' סעיף 29 לתגובה). משכך, מסיקה התובעת, כי מקום בו למטופל
25 עצמו אין זכות עיון ברישומי מטפלו וודאי לאחרים, צדדים שלישיים, לא קמה זכות
26 כאמור.
- 27
- 28 10. עוד טענה התובעת, כי הדרך היחידה הפתוחה בפני הנתבעים לחלוק ולהפריך
29 את חוות הדעת הרפואית שהוגשה מטעמה היא על ידי הגשת חוות דעת רפואית נגדית
30 או חקירת המומחה מטעמה של התובעת, אך אין לבית הדין סמכות להורות על מחיקת

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1 סעיפים מכתב התביעה אך ורק משום שהתובעת עומדת על חסיון המידע המצוי בידי
2 הפסיכולוגית שלה (רי סעיפים 32-38).

דיון והכרעה

חסיון המידע

3
4
5
6
7
8 11. בחוק הפסיכולוגים, תש"ז-1977 נקבע בסעיף 7 שכותרתו "סוד מקצועי":

9
10 "א) מידע על אדם שהגיע למי שרשאי לעסוק בפסיכולוגיה
11 מעיסוקו המקצועי או בעקבותיו, חובה עליו לשמרו בסוד ואינו רשאי
12 לגלותו אלא באחת מנסיבות אלה:

13 (1) גילוי המידע דרוש לדעתו לשם טיפול באותו אדם;

14 (2) קיימת חובה או רשות בחוק לגלות את המידע;

15 (3) האדם שעליו המידע הסכים בכתב לגילוי, וכל עוד

16 לא ביטל בכתב את הסכמתו האמורה".

17
18 12. כבי' השופט עמית בשבתו בבית המשפט המחוזי הגדיר את החסיון החל ביחסי
19 מטופל – פסיכולוג כחסיון יחסי. ובלשונו: "לצד חובת הסודיות ובשל האינטרס
20 החברתי לתמרץ פעילות ראויה כמו טיפול נפשי, הכיר המחוקק גם בחסיון יחסי
21 (להבדיל מחסיון מוחלט כמו עו"ד-לקוח) של פסיכולוג/עו"ס המעוגן בסעיפים
22 50(א) ו-50(א) לפקודת הראיות" (ת"א (חי) 995/05 פלוני – מיקוד אבטחה שמירה
23 שרותים ונקיון בע"מ (2006)) (להלן – "פסק דין מיקוד").

24
25 13. במאמרו המכונן "קבילות, סודיות, חסיון ואינטרסים מוגנים בהליכי גילוי
26 במשפט האזרחי – ניסיון להשלטת סדר" (ספר אורי קיטאי, הוצאת נבו 2007, בעמ'
27 264) כותב כבי' השופט עמית:

28
29 "כאשר החיסיון הוא יחסי, רשאי בית המשפט להסיר את החיסיון

30 לאחר בדיקת השיקולים השונים הצריכים לעניין, כל מקרה לגופו ועל

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1 פי נסיבותיו, על פי נוסחת האיזון הקבועה בפקודת הראיות: "הצורך
2 לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".
3
4 14. עניננו הוא, איפוא, בחסיון יחסי החל במסגרת יחסי התובעת/המטופלת
5 והפסיכולוגית שלה מקום בו מסרבת התובעת להסיר את החסיון. חסיון זה, אף על פי
6 לשון פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, ניתן להסרה מקום בו מצא בית הדין
7 כי לשם עשיית צדק קיים טעם בגילוי:
8

9 "50. (א) פסיכולוג-מומחה כמשמעותו בצו שהותקן לפי סעיף זה
10 אינו חייב למסור ראיה על דבר הנוגע לאדם שנזקק לשירותו והדבר
11 הגיע אליו תוך עבודתו כפסיכולוג והוא מן הדברים שלפי טיבם
12 נמסרים לפסיכולוג בדרך כלל מתוך אמון שישמרם בסוד, אלא אם ויתר
13 האדם על החסיון או שמצא בית המשפט כי הצורך לגלות את הראיה
14 לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".
15

16 15. אקדים ואומר, כי בשוקלי את רלוונטיות המסמכים שגילויים מבוקש, המטרה
17 לשמה התבקש גילויים וחשיבותו של הגילוי לצורך ההכרעה בתובענה מחד, ואת זכותה
18 של התובעת לפרטיות מאידך, גוברת זכותם של הנתבעים להליך הוגן על זכותה של
19 התובעת לפרטיות.
20

הזכות לפרטיות

21
22
23 16. אזכיר, כי בבסיס הדיון בבקשת הנתבעים עומדת שאלת הרלוונטיות של
24 המסמכים שגילויים מבוקש. בע"ע (ארצי) 494/06 מדינת ישראל נציבות המים – קלרק
25 אבנצ'יק (2007) ניסח בית הדין הארצי לעבודה את המבחן הנוהג בבואו של בית הדין
26 לבחון רלוונטיות של מסמכים שגילויים מבוקש:
27

28 "שני תנאים להתקיימותו של מבחן הרלבנטיות: תנאי הסף, בו נדרשת
29 הוכחת קיומה של זיקה ברורה בין גילוי החומר המבוקש לבין
30 טענותיו של המבקש בהליך העיקרי. זהו ההיבט הצר של מבחן

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1 הרלבנטיות, שקיומו הוא תנאי הכרחי, לקיומו של "דיון יעיל" כנדרש
2 בתקנה 46 לתקנות.

3
4 אולם אין זה תנאי מספיק. התקיים תנאי הסף, יוסיף בית הדין ויידרש
5 להיבט הרחב של מבחן הרלבנטיות. במסגרת זו תיבחן הבקשה לגילוי
6 המסמכים, על רקע נסיבותיו של המקרה הנדון; בשים לב לאמות
7 המידה הקיימות ומשקלן מנקודת מבטו של מבקש גילוי המידע;
8 ההשלכות על ההליך העיקרי ועל האינטרסים של הצדדים; ומידת
9 תרומתם של כל אלה לקיומו של 'דיון יעיל' בהליך העיקרי.

10
11 בתום השלב הראשון של בחינתו, היה ובית הדין הגיע למסקנה, כי
12 מתקיימים התנאים הנדרשים למבחן הרלבנטיות בהיבט הרחב, לא
13 תמה מלאכתו. בשלב השני, יבחן בית הדין ב"מבט על" וישקול את
14 מכלול האינטרסים והאיזון ביניהם, של מבקש הגילוי מחד, ושל הצד
15 שכנגד המתנגד לגילוי, וכל זאת, על רקע נסיבותיו של המקרה
16 הספציפי".

17
18 17. לא יכול להיות חולק, שהמסמכים המבוקשים רלוונטים למחלוקת, שהרי
19 שאלת הנזק הנפשי שנגרם לתובעת (והמוכחש על ידי הנתבעים) ושיעורו עומדים בבסיס
20 תביעתה. עם זאת, עלי לבחון האם זכותה של התובעת לפרטיות גוברת על זכותם של
21 הנתבעים לניהול ההליך ב"קלפים פתוחים".

22
23 18. בפסק דינו של בית המשפט עליון בענין פלונית – מדינת ישראל משרד הבריאות
24 (רע"א 4436/14 (2014)), נדונה תביעה לפיצוי בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת גם, אבל לא
25 רק, בשל מעשי תקיפה מינית, אגב טיפולי פוריות, וגרמו בין היתר לפגיעה בכושר
26 עבודתה. לאחר שבקשתה של התובעת לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט אשר הורה לה
27 לחתום על וס"ר נדחתה, הגישה בקשת רשות ערעור. במסגרת בקשת רשות הערעור
28 טענה, כי חשיפת המידע הרפואי אודותיה יגרום לה לנזקים במיוחד לאור חשיפת מידע
29 רפואי סודי על ידי הנתבע 2. עוד טענה, כי יש להגביל את חשיפת המידע הרפואי
30 לנושאים ולפרק זמן שיוגדרו מראש ועוד. בית המשפט העליון דחה את בקשת
31 המערערת וקבע:

1
2 "האופן שבו יש לערוך איזון בין הזכות לפרטיות לבין זכותו של בעל
3 דין לקבל לידו פרטים על יריבו, לרבות על מצבו הרפואי, נבחן
4 בהרחבה בפסק הדין המנחה שניתן ברע"א 8019/06 ידיעות אחרונות
5 בע"מ נ' לוי (13.10.2009), (להלן: ענין לוי). ככלל נפסק בענין לוי,
6 כי בסיטואציה האמורה יש לבחון את הזכות לפרטיות מבעד
7 לאספקלריה של הליכי הגילוי המוקדם המוסדרים בפרק ט' לתקנות
8 סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ובמיוחד מבחינת הרלבנטיות של
9 החומר הרפואי המתבקש ומבחינת ההכבדה שיש במתן הצו על הצד
10 הנדרש לגלותו. באותה פרשה הוטעם, כי על אף חשיבותה ויסודיותה
11 של הזכות לפרטיות בכלל, ושל הסודיות הרפואית בפרט, מדובר
12 בזכות יחסית שיש לאזנה כנגד זכויות יסוד אחרות, ובהן האינטרס של
13 עשיית הצדק במסגרת הליכים משפטיים.

14 כמו כן נפסק בענין לוי: " ... כי תובע אינו יכול להישמע בטענה
15 לפיה זכותו לפרטיות גוברת על חובתו לחשוף לפני הנתבע ראיות
16 שהן רלוונטיות לביסוס הגנתו ... " (פסקה 23), וכי "במאזן בין זכות
17 הפרטיות של תובע ובין זכותו של נתבע לנהל הגנתו והאינטרס
18 החברתי בעשיית צדק, תגבר דרך כלל זכותו של האחרון" (פסקה 24).

19
20 (הדגשה שלי – י.ג.)

21
22 19. עוד נקבע בפסק הדין בענין מיקוד:

23
24 "כאשר בעל הדין שנדרש לחשוף את המסמך נשוא החסיון או נשוא
25 הטענה לפגיעה בפרטיות הוא התובע, יש טעם חזק לטעון כי אינו
26 רשאי לאחוז בחבל משתי קצותיו: גם להגיש תביעה וגם לסרב
27 להמציא חומר העשוי לשמש את יריבו בטענה לפגיעה בפרטיות או
28 בחסיון. ההנחה היא, שבעצם הגשת התביעה, יש משום ויתור מכללל
29 על הגנת הפרטיות ועל החסיון, וכי התובע נכון להקריבם על מזבח
30 תביעתו. בתיקי נזיקין קיימת פרקטיקה, לפיה התובע חותם על כתב
31 ויתור סודיות רפואית (וס"ר) על מנת לאפשר לנתבע לגלות כל חומר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1 רפואי הרלוונטי לתביעה, בין היתר, כדי לאפשר לנתבע להגיש חוות
2 דעת שכנגד (ובתביעות על פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים,
3 התשל"ה-1974 וראה תקנה 2(א)(3) לתקנות פיצויים לנפגעי תאונות
4 דרכים (מומחים), התשמ"ז-1986). החתימה על כתב ויתור סודיות
5 רפואית נובעת מהנחה מקדמית, כי ממילא בית המשפט יורה על הסרת
6 החסיון, על מנת לאפשר לבעל הדין שכנגד להתגונן. השורה התחתונה
7 היא, שכאשר בתובע עסקינן, נקודת האיזון, בין האינטרסים הנוגדים
8 של גילוי האמת מול החסיון והפגיעה בפרטיות, קרובה מאוד לאינטרס
9 של גילוי האמת, וידו של אינטרס זה תהא על פי רוב על העליונה.
10 ברם, אין פירוש הדבר שהגשת תביעת נזיקין מבטלת מיניה וביה את
11 החסיון הרפואי. גם התובע, יהא רשאי במקרה מתאים, להעלות את
12 הטענה כי ראוי שלא לחשוף חומר מסויים, בשל חסיון או בשל פגיעה
13 קשה בפרטיותו".

14
15 (הדגשה שלי – י.ז.ג.)

16 ר' גם ת"א (י-ם) 6154/05 עזבון המנוח עזרא אורי
17 מרום ז"ל – דוויט בגשאו (2007).

18
19 20. התייחסותה של התובעת לחוק זכויות החולה לא תועיל, משהוא כולל סעיף
20 מפורש המחייב מטפל או מוסד רפואי למסור מידע אם קמה להם חובה לעשות כן. ר'
21 לשון סעיף 20 לחוק זכויות החולה הקובע:

22
23 (א) מטפל או מוסד רפואי רשאים למסור מידע רפואי לאחר בכל
24 אחד מאלה:

25 (1) המטופל נתן את הסכמתו למסירת המידע הרפואי;

26 (2) חלה על המטפל או על המוסד הרפואי חובה על פי
27 דין למסור את המידע הרפואי;

28 (3) מסירת המידע הרפואי היא למטפל אחר לצורך טיפול
29 במטופל;"

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 53421-02-17

1

2 21. בשוקלי את זכותה של התובעת מזה וזכותם של הנתבעים מזה, נוטות כפות
3 המאזניים לטובת הנתבעים. התובעת לא תוכל להסתתר מאחורי זכותה לפרטיות לאור
4 הרלוונטיות של המסמכים שגילויים מבוקש ועל כן מחויבת התובעת להמציא למומחה
5 מטעם הנתבעים, ד"ר פישר את רישומיהן של הפסיכולוגיות שטיפלו בה על פני
6 תקופה לכל הפחות בת 10 חודשים כאשר חלקה של תקופה זו גם חפף לתקופת עבודה
7 בחברה וזאת בתוך 21 ימים ממועד פרסום החלטתי זו.

8

9 22. לא מצאתי מקום לחיב מי מהצדדים בהוצאות בקשה זו.

10

11

12 ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ז, (22 יולי 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

13

14

יפית זלמנוביץ גיבון, שופטת

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28